

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΑΝΑΔΡΟΜΕΣ

Γράφει ο Κώστας Πάππας

4η Συνέχεια

Άσχετα τι ισχυρίζονται μερικοί υποστηρικτές του στέμματος σήμερα, ας δούμε τι έλεγε ο ίδιος ο βασιλιάς, ο οποίος φυσικά δεν έχει ανάγκη συνηγόρων βασιλικότερων από αυτόν τον ίδιο (Πολ. Ενεπεκίδης, *Η Δόξα και ο Διχασμός*, σ. 55-56)

«...η εσωτερική κατάσταση είναι τέτοια, ώστε να πεθαίνω από ντροπή (σ.σ. εννοεί την κατάσταση στη χώρα μετά την ήττα του 1897). Μου είναι αδύνατον να συνεργασθώ με ανθρώπους σαν αυτούς που βρίσκονται τώρα στο πηδάλιο της χώρας (σ.σ. εννοεί τους δικούς του σφουγκοκωλάριους, τους βαρέθηκε και ο ίδιος). Θα αναμεινών πρώτα την Βουλή και κατόπιν θα λάβω τις αποφάσεις μου. Ούτε εγώ ο ίδιος δεν γνωρίζω ποιες θα είναι. Ίσως σε μερικές ημέρες να μην ευρισκομαι πλέον στη θέση μου...».

Ίδου που οδήγησαν τον βασιλιά οι περί αυτόν συνεργάτες που το κεφάλι τους ήταν φρούριο στενοκεφαλιάς και αδιαλλαξίας και συνεχίζει «...ο Κάιζερ μου υποσχέθηκε στην Κέρκυρα την βοήθειά του. Που είναι αυτή; Με πίκραναν οι προστάτιδες δυνάμεις και με παραπλάνησαν με τις υποσχέσεις τους και με εγκατέλειψαν...».

Ακόμη και βασιλιάδες παρασύρονται από τους ψιθύρους των σειρήνων που κατοικοεδρεύουν στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, πτωχέ (που θα έλεγε και η Μαντάμ Σουσου) Γεώργιε Α', δεν είσαι ο πρώτος.

Και συνεχίζει ο βασιλιάς: «...αυτή την μομφή (σ.σ. την ευπιστία του στον Κάιζερ), μπορεί ο λαός μου δικαίως να μου την προσάψει. Μου είχαν υποσχεθεί την ένωση (σ.σ. εννοεί της Κρήτης) για τον Ιούλιο του 1909, αντ' αυτού έφτασε η κατάσταση σε τέτοιο σημείο ώστε η Κρήτη να έχει χαθεί για πάντα (σ.σ. ουτοπιστικά πιστεύω των αυλικών κολάκων, σε σύγκριση με τους οραματισμούς του Ελ. Βενιζέλου για ένωση που η ιστορία επαλήθευσε λίγα χρόνια αργότερα). Δια την Ελλάδα θα ήταν καλύτερο εάν αι δυνάμεις θα επέστρεφαν την Κρήτη εις τους τούρκους...».

Όπως διαφαίνεται από τα λεγόμενα του Γεωργίου και όχι από τα δικά μου ΚΑΙ εθνική προδοσία συμβούλευαν τον βασιλιά οι μειοδότες, που βιάστηκαν μερικά χρόνια αργότερα να ιδιοποιηθούν τις διπλωματικές επιτυχίες του Ελευθερίου Βενιζέλου, του μεγάλου αυτού Έλληνα πολιτικού άνδρα, για να καρπωθούν την αίγλη και τη δόξα του.

Δεν είναι μόνο ο Λέβενταλ, αλλά και ο συνάδελφός του πρεσβευτής της Αυστρίας στην Αθήνα του 1909, λαλίστατος όπως θα εξακριβώσουμε πάρα κάτω **φον Μπράουν**.

Αναφέρει μεταξύ άλλων στο *Αρ.65 απόρρητο έγγραφο* με ημερομηνία 20/11/1909 προς τον κόμητα Έρενταλ, υπουργό των Εξωτερικών της Αυστρίας (Π. Ενεπεκίδης, σελ. 61):

«...τον βασιλέα Γεώργιο βρήκε ο **Βαγκενχάιμ** (πρέσβης της Πρωσίας στην Αθήνα) κατηφής και γερασμένο. Ο βασιλιάς είπε μεταξύ άλλων, ότι αισθάνεται εντροπή για όσα συνέβησαν

(εννοεί το 1897) και του είναι αδύνατον να εμφανισθεί πλέον σε ευρωπαϊκές αυλές. Αισθάνεται τον εαυτό του ως *Souverain déclassé* (ξεπεσμένος μονάρχης)...»

Το γεγονός ότι ο Γεώργιος αισθάνονταν ντροπή 12 χρόνια μετά από το συμβάν, αποδείκνυε πως ο άναξ είχε φιλότιμο.

Οι ένοχοι κόλακες όμως ήταν αδιάντροποι και τύχαινε να είναι οι ίδιοι εκείνοι που δολοπλόκησαν την έκπτωση του Τρικούπη και δημιούργησαν το αίσχος και την ντροπή του «97», εκείνοι που όπως ακούσαμε από το στόμα του Γεωργίου του Α΄, πριν καλά-καλά κλείσουν οι πληγές του πολέμου, τον συμβούλευαν να παραδώσει την Κρήτη στους Τούρκους. Δεν είναι δικά μου τα λόγια αυτά, ο Γεώργιος ο Α΄ τα είπε σε κάποια από τις πολλές κρίσεις ειλικρινείας που τον διακατείχαν.

Ήταν εκείνοι που διέφυγαν τη Νέμεση του 1909, εκείνοι οι μοιραίοι που «μισσοσκέπασε με χώμα» η αδικαιολόγητη γενναιοδωρία των Ελλήνων αξιωματικών του Γουδή, δίνοντας τους συχωροχάρτι και την ευκαιρία να συνεχίσουν απτόητοι και αμετανόητοι το καταστροφικό τους έργο στο πλευρό του βασιλιά Κωνσταντίνου, εξυφαίνοντας με σατανική μαεστρία και Ιώβεια υπομονή το αίσχος του Εθνικού διχασμού και το “grand” φινάλε της Μικρασιατικής Τραγωδίας.

Ήταν εκείνοι που έστρεψαν τον βασιλιά τους ενάντια στον πρωθυπουργό του, στον πρωθυπουργό της Νίκης, όταν εκείνος απορροφημένος υλοποιούσε το όραμα της «Μεγάλης Ιδέας», όπως είχαν κάνει και με τον Τρικούπη πριν μερικά χρόνια.

Την νεκρανάσταση της μικρής εκείνης αλλά έντιμης Ελλάδας του Κουμουνδούρου που εκτεινόταν από το νότιο άκρο της Πελοποννήσου μέχρι το Νέστο ποταμό και τον Παγασητικό κόλπο, της Ελλάδας που έμελλε να ανοίξει τα φτερά της και να εκτείνει τα όριά της από τον Παγασητικό μέχρι τον Εύξεινο πόντο και την Προποντίδα και από το Σαρωνικό μέχρι την πρωτεύουσα της Αρχαίας Λυδίας, τας Σάρδεις δημιουργώντας την Ελλάδα των δύο ηπείρων και των πέντε θαλασσών. Ήταν εκείνοι που τελικά κατέρριψαν εκείνο το οικοδόμημα.

Η ιστορία επαναλαμβάνει τον εαυτό της, έλεγε ο Βολτέρος, και ιδού η τραγική επαλήθευση: Το τρίπτυχο αυλοκόλακες-Γεώργιος-έκπτωση Τρικούπη, οδηγούν στο μοιραίο εκείνο 1897

Το τρίπτυχο αυλοκόλακες-Κωνσταντίνος-έκπτωση Βενιζέλου, οδηγούν στο άλλο μοιραίο 1921.....

Οι ίδιες αιτίες, οι ίδιοι εκείνοι μοιραίοι άνθρωποι, τα ίδια τραγικά αποτελέσματα.

Έτσι έγραφα στον πρόλογό μου, έτσι έγιναν...τα γεγονότα δεν με διέψευσαν.

Συνεχίζεται...